

Sig mig hvem du omgås ...

Det er en gammel sandhed, at man kan kende et menneske på hvem han omgås. F.eks. på hvilke invitationer han modtager, hvilke af disse han tager imod. Og på hvem han selv inviterer og hvem der tager imod hans invitation.

Og det gælder også for Gud. Vi kan kende Gud på hvem han omgås. Hvem vil Gud i ganske særlig grad kendes ved? Eller måske rettere: Hvornår vil han i ganske særlig grad kendes ved os?

Svaret på det spørgsmål fik vi da vi blev døbt. Dengang lød Jesu ord: *"Lad de små børn komme til mig [...] Den der ikke tager imod Guds rige ligesom et lille barn, han kommer slet ikke ind i det."*

Og hvad kendetegner først og fremmest et lille barn? Ja, det gør barnets hjælpeløshed. Et lille spædbarn er fuldstændig prisgivet andres hjælp og støtte. Spædbarnet er helt afhængigt af at modtage en kærlighed som det på ingen måde har gjort sig fortjent til.

Og kun sådan, siger Jesus, kan vi komme ind i Guds rige. Gud kendes ved os når vi kommer til gudstjeneste og derved bekender, at også vi står tomhændede foran Gud. Når vi gør det, byder Gud os ind i sin hellige kirke på jorden og med op til det himmelske festmåltid ved alterbordet. Det bord som først stod i det allerhelligste i templet i Jerusalem og som nu står i de kristne kirker.

På dette alter har han bragt sig selv som offer for vores skyld og derved skænket enhver, som døbes til denne tro og som ved alterbordet modtager hans legeme og blod i brødet og vinen, evigt liv og salighed.

Ved den hellige gudstjeneste er der ganske bogstaveligt forbindelse mellem himmel og jord. Gudstjenesten og dens hellige handlinger, dens sakramenter, er indstiftet af Gud selv. Derfor skal en gudstjeneste naturligvis altid være det helligste og højtideligste der foregår på jorden.

I kirken må det aldrig være andre end Gud som er vært. Alene det at et menneske afbryder de hellige ritualer med sine egne påfund – og f.eks. stiller sig op og siger "velkommen i kirke" – er en frygtelig helligbrøde, thi derved gør man sig selv til vært i Guds hus. Og det er naturligvis uendeligt meget værre end at smide rådne æg i ansigtet på dronning Margrethe ved hendes nytårstaffel.

Ligeledes er det altid blevet betragtet som blasfemi f.eks. at klappe i kirken, thi når man gør det, så sætter man igen mennesker og vores egne tilfældige påfund i centrum. Så gør man kirken til en del af nutidens selvoptagne - dvs. narcissistiske - og barnlige underholdningsmarked. "Se mig! Se mig og mine nuttede børn!" Så går vi hen i kirken for at omgås os selv. Så går vi hen i kirken for at se os selv i spejlet.

Man kan aldrig adskille form og indhold, og når mange i dag siger, at de ønsker at forny kirkens ydre form, dens musik og ritualer, og lave strategier for dens jordiske succes, så handler det altid om at de ønsker at ændre indholdet.

Man ønsker at gøre kirken mere jordisk og mindre himmelsk, mindre hellig. Og det skyldes altid, at man er bange for Gud. Bange for at stå ansigt til ansigt med Ham og det Han har gjort for os ved at dø på korset.

Langt behageligere er det naturligvis kun at omgås sit eget selvtilfredse spejlbillede. Sin egen facebookside.

Claus Thomas Nielsen